

tännini hõlega harris, ning tassusid ka roh-
keste temma tõ waewa kätte. Agga nüüd
temma heitnud sahad ja äkked kõrvale,
ja tahhab põlde foggoni harrimatta jätta.
Mis temmale muud seddawisi kättetulleb
kui waesus ja nälg!

Kas siis nukra mele waim temma hingest
jäggo sanud, ehk kas ta foggoni halbiks
jänud? Ei olle mitte, wastas Hillel. Tem-
ma on küf keif jummalikko ja ilmalikko tar-
kusse õppetused läbbikatsunud, ja on ka
wagga melega innimenne. Agga temma
ütleb: Jummal on keigewäggewam; siis
Ta woib mind toita ilma et ma adra tagga
pead kummardan; Temma on helde; küf
Ta õnnistab minno sõmalauda issegi, ja
teeb õnnad helded käd lahti. — Ning mis
woib selle peäle õõlda?

Kuidas? ütles noormees, eks se olle õiete
Jummalat kiusama? Eks sa sedda olle tem-
male õõlnud, õppetaja? Siis naerotas
Hillel ja ütles: Küf ütlen! Sinna issi, ar-

mas Maimon, õlled se sõbber kellest räkän.
Minnaks? küsis noormees, ärra ehmata-
des. Agga wanna õppetaja wastas ja
ütles: Eks siis sinnagi kiusa Jummalat?
Kas palwe wähhem tõõst, ja waimolik and
alwem põllo kassust? Ja kas Se kes sind
kässib pead mani kummardada ilmalikko
kasso pärrast, teine kui Se kes sind kässib
pead taewa pole tõõsta, taewast kasso
sama? — Oh, poeg! olle allandlik, pea
ussust kinni ja pallu Jummalat!

Seddawisi räkis Hillel, ja watis ülles
taewa pole. Agga Maimon läks ja pallus
iggapääw Jummalat süddamest; ning tem-
ma ello, mis tännini jo laitmatta õõlnud wi-
side polest, wõttis sest aiaast ussust, ja pal-
west omma täit wägge ja rammo.

6. N i s s o k ö r s.

Üks isä olli omma poiaga ühhe kõrge mäe
otsa üllestäimud. Seal näggid nemmad
päwa toustwad omma au sees, ning nende